

PORT
PAYÉ
HELLAS

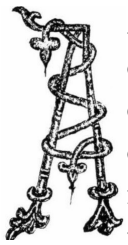

'Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 220 1 Ἰανουαρίου 2008

Πρόδος ἢ συντήρηση;

Ακροβολισμένος στήν ἐπικίνδυνη ἐξέδρα τῆς βαθειᾶς περίσκεψης καί τῆς τολμηρῆς ἐπιλογῆς, ὁ κάθε σύγχρονος ἄνθρωπος. Ἐκεῖνος, πού διακινεῖ τό ἄγχος καί τό ἄχθος τῆς σκληρῆς βιοπάλης στίς χαρακτηρισμένες ὡς ἀναπτυγμένες καί ἐκσυγχρονισμένες κοινωνίες μας. Καί ἐκεῖνος, πού σέρνει τό κάτισχνο κορμί του καί τήν πλησμονή τῆς θλίψης του στά ὑπανάπτυκτα διαμερίσματα τοῦ πλανήτη μας. Παντοῦ, τό σύνθημα τῆς προόδου σαλπίζεται. Παντοῦ ὁ συναγερμός ἐρεθίζει τίς προσδοκίες. Καί παντοῦ ἡ ἀπογοήτευση καί ἡ μελαγχολία ἀποθέτουν χαρακίες στά σκοτεινιασμένα πρόσωπα.

Ηθολή συνηματολογία τῶν δηλωμένων ἐρασιῶν τῆς «προόδου» μᾶς βομβαρδίζει καθημερινά. Γεμίζει τίς ἀκοές μας. Στήνει στό διάβα μας ἄγχος. Κλέβει ἀπό τίς ψυχές μας τή χαρά τῆς στιγμῆς. Καί σπρώχνει τίς ἐλπίδες μας στό χάος τοῦ μέλλοντος. Τό «ἐδῶ» καί τό «τώρα» καί, πολύ περισσότερο τό «χθές» καί τό «προχθές», τά εἰκονίζει πάντα μέσα στό νέφος τῆς «συντήρησης», τῆς

«άρρωστημένης προσκόλλησης στο παλιό», τῆς «ἀποτυχίας» ἢ τῆς «στέρσης». Τὴν ἐπικαιρότητα, πού κυλάει φυσιολογικά, ὡς συνέχεια τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ πόνου τῶν προγόνων μας, τὴ στιγματίζει, ὡς σύνδρομο «ἔλλειψης ὁράματος» καὶ «μούχλα ἀτολμίας». Ἐγκαλεῖ τοὺς προσκολλημένους στὶς παλιές παραδόσεις ὡς ἄγευστους τῶν νέων προοπτικῶν καὶ ὡς ὑπνρέτες τῆς κατεστημένης ἀμάθειας καὶ ἀπραγμοσύνης. Καὶ κόβει μετάλλια τιμῆς μόνο γιὰ κείνους, πού-κραυγαλέα καὶ θρασύτατα-πετοῦν τὰ θησαυρίσματα τῆς ἱστορίας καὶ προβάρουν τὰ κατασκευάσματα τῆς στιγμῆς.

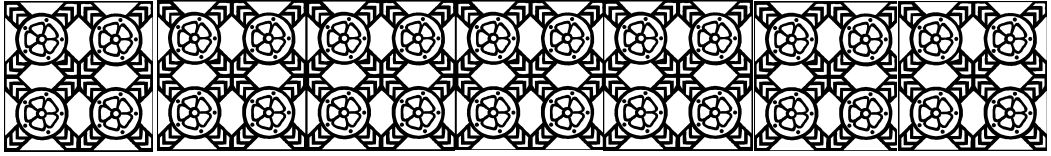
Οἱ ἐπαγγελίες γιὰ πρόοδο καὶ ἀνανέωση, κυρίαρχες στὴν πίστα τῆς κοινωνικῆς ἀναμέτρησης, ἠλεκτρίζουν, πρὸς καιρό, τὶς μάζες. Ἐντυπωσιάζουν τὶς πέντε αἰσθήσεις. Μαγεύουν τὶς ἀνύστακτες, ἀλλὰ καὶ τὶς νυσταγμένες συνειδήσεις. Καὶ πλάθουν τό καινούργιο ὄραμα. Τὴν ἀπαγκίστρωση ἀπὸ τὴν ἄγωνα καὶ ἀνώφελη προσκόλληση στὸ «παλιό» καὶ «σαθρωμένο» μοτίβο ζωῆς, πού εἶναι προϋπόθεση γιὰ τὴ δυναμικὴ διεξόδου καὶ τὴν ἔνταξη στὰ κυκλώματα τῆς προοδευτικῆς ἐλίτ. Οἱ κράχτες ἢ, ἀκριβέστερα, οἱ ἔμποροι τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ ὑπόσχονται τὴν ἐμπειρικὴ γνώση τῆς πολυεπίπεδης, μετανεοτερικῆς ἀνάπτυξης. Καὶ τὴν καθιέρωση κλίματος ἀσάλευτης εὐημερίας καὶ ἀδιάκοπης προοδευτικῆς ἐξέλιξης. Ἐὰν τὸ ὄραμα αὐτὸ ἀποδειχτεῖ θετικὸ καὶ ἀποτελεσματικὸ, ἢ ἂν καταντήσῃ οὐτοπικὴ περιπλάνηση, κανένας τους δέν προβληματίζεται. Καὶ κανένας δέν μπαίνει στὸν κόπο νὰ ἐκφέρει νηφάλια, μετρημένη κρίση. Ὁ ντόρος τῆς προπαγάνδας εἶναι ἔντονος καὶ μονόχλωτος. Οἱ ἐπαγγελίες συναρπαστικές. Παθιάζουν τὸν κουρασμένο, σημερινὸ ὁδοιπόρο τοῦ βίου. Καὶ τὸν δένουν στὸ ἄρμα τῆς μεθυσμένης καὶ ἀλόγιστης αἰσιοδοξίας.

Πλάϊ στὸ μηχανισμό, πού φωτογραφίζει καὶ διαφημίζει τὴν προοδευτικότητα, βρίσκεται στημένο τό δεύτερο, ἐπικουρικό, μεγάφωνο. Στόχος του ἡ ἐξουδειέρωση τῆς ὁποιασδήποτε ἀντίστασης. Μὲ τὰ συνθήματά του καὶ μὲ τὴν ἔντασή του, οἰκτεῖρει ἀπαξιωτικά τὴν ὁμάδα τοῦ κοινωνικοῦ σώματος, πού κατηγορεῖται ὡς προσκολλημένη στὸ θαυμαστικὸ φωτισμὸ τοῦ «χθές» καὶ τοῦ «προχθές». Στὸ ὄραμα τῶν παππούδων καὶ τῶν προπαππούδων. Καὶ στὴ στενοκεφαλιά(!!!) τῶν γενεῶν, πού δέ φωτίστηκαν ἀπὸ τὴν πλού-

σια(!) γνώση τῆς νεοτερικότητας καί δέν καρπώθηκαν τίς συναρπαστικές χαρές τῆς ἐκσυγχρονισμένης κουλτούρας. Ἡ ἀναφορά στή «συντήρηση» γίνεται πάντα μέ τόνο περιφρόνησης στούς στενοκέφαλους καί στούς φονταμενταλιστές. Καί μέ στόμφο δοξασμοῦ καί αὐτοδοξασμοῦ τῶν ἀνοιχτομάτηδων καί «προοδευτικῶν» παραγόντων τῆς ἐποχῆς μας. Φωτογραφίζονται-αὐτόματα καί σέ πλήρη ἀντίθεση-δύο κόσμοι. Δύο ἀντίπαλα φρούρια. Δίχως γέφυρα κοινωνίας. Δίχως τή χρήση γλωσσάριου κατανοητοῦ καί πειστικοῦ καί στίς δύο πτέρυγες. Καί δίχως ἔντιμη, ἀναλυτική ἐκδίπλωση τῶν προβληματισμῶν, πού εἰσάγουν τά φανταχτερά, ἀλλά σπασμωδικά συνθήματα στήν τραχειά ἐπικαιρότητα.

Μέσα σ' αὐτό τόν ὀρυμαγδό, πού καταπιέζει ὅλους μας, θά τολμήσω νά ἐμπιστευτῶ στούς φίλους ἀναγνώστες τόν ἀνήσυχο στοχασμό μου. Τά ζοφώδη ἐρωτήματα, πού σταλάζει μέσα μου ἡ προπαγάνδα τῆς ἀένανς ἀλλαγῆς καί, πού δέ συνοδεύονται ἀπό τήν ἀναγκαία ἐξήγηση. Καί τίς καθημερινές, τραυματικές ἐμπειρίες, πού ἀνατρέπουν τή διαλεκτική τῶν προπαγανδιστῶν τῆς ἐξελιγμένης νεοτερικότητας καί ἀφήνουν μετέωρη τή συνείδηση.

Τό πρῶτο ἐρώτημα, πού πιστεύω πώς εἶναι ἐρώτημα καί ἄλλων πολλῶν: Ἡ προπαγάνδα τῆς ἀδιάκοπης ἀλλαγῆς ἀσκεῖται πάντοτε μέσα στό κλίμα τῆς ἀσάφειας. Ἐπαναλαμβάνεται σάν σύνθημα, σάν στόχος ἀγώνα, σάν ὄνειρο εὐτυχίας, ἀλλά ποτέ δέν καθορίζεται, μέ ἀκρίβεια καί μέ ἐπαρκή ἀνθρωπολογική καί ἱστορική θεμελίωση, ποιὰ εἶναι τά κεφάλαια τῶν ἐπί μέρους ἀλλαγῶν. Ποιό εἶναι τό εὔρος τῆς. Καί ποιό τό βάθος τῆς. Ποιὰ εἶναι τά δῶρα, πού ὀραματίζεται νά φέρεи στήν ἀνθρώπινη ὑπαρξη. Ποιὰ ἀναβάθμιση στόν κοινωνικό ἵστό. Καί, πολύ περισσότερο δέν κατατίθενται, σέ δημόσια κρίση καί εὐσυνείδητη-ἀπολιτική καί ἀσυμφεροντολογική-ἐκτίμηση, τά ἀποτελέσματα τῆς, ἴσαμε σήμερα, ἀγωνιστικῆς ἐμπειρίας. Δέν προτίθεται νά ἰσχυριστῶ, πώς οἱ δικές μου ἀνησυχίες καί οἱ δικοί μου προβληματισμοί θά τροχοδρομήσουν πρὸς τήν ἐπίλυσή του τό καυτό πρόβλημα. Ἐκεῖνο, πού μέ ἐνισχύει στή δημοσιοποίηση τῶν στοχασμῶν μου, εἶναι ἡ ἐμπειρική ἐπαλήθευση, πώς δέν εἶναι μόνο δικοί μου, ἀλλά μιᾶς εὐρύτατης, ἀνήσυχης καί προβληματισμένης κοινότητας.

Ἡ πρωτότυπη Διαθήκη

ρωτότυπος, προβληματικός και (δυστυχώς) άνεκδιήγητος, σέ όλες του τίς έπιλογές και τίς έπιδιώξεις, ό Ἄρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Στή βίαιη άναρρίχησή του στους θώκους τής έξουσίας. Στή διαχείριση τής έπισκοπικῆς και τής άρχιεπισκοπικῆς εϋθύνης. Στίς παρελάσεις του και στίς έπιδεικτικές έμφανίσεις του σέ λεωφόρους ήγετικής προβολής και σέ παράθυρα έπικοινωνιακής άλιείας θαυμαστών. Ἄκόμα και στίς άντιδράσεις του κατά τίς μέρες του ύπέμετρου σωματικοϋ του πόνου και τής άμφίβολης πρόβλεψης γιά τό «αϋριο». Στή φάση τής ζωής, πού όλοι οί θνητοί τής ίστορίας, άνάλογα μέ τά θησαυρισμένα βιώματά τους, ή ύψώνουν τό κουρασμένο βλέμμα στον οϋρανό και παραδίνονται γαλήνια στή θεϊκή άγάπη ή έκφράζουν τήν τελευταία, μηδενιστική πικρία και άυτομολούν στήν έπικράτεια του τρόμου.

Θά θέλαμε, αυτές τίς δύσκολες ώρες, νά άκίνητοποιήσουμε τό δημοσιογραφικό κάλαμο τής κριτικής και νά σταθούμε όλοι, άδελφικοί παραστάτες, στό πλάϊ του. Μέ συνειδητή λήθη των όλισθημάτων του ή των ραδιοουργιών του τής χτεσινής ή τής προχτεσινής μέρας. Μέ διακριτική σιωπή. Μέ ψίθυρο ψυχικής τόνωσης. Μέ ίκετευτική προσεχη στον Πατέρα των οικτιρμών. Μέ

μετάγγιση έλπίδας. Ἡ δική του, όμως, έπίμονη άπόκλιση και άποστασιοποίηση από τή λευιτική ιεροπρέπεια και τήν ήρεμη, Πατερική άυτοπαράδοση στά φιλόανθρωπα χέρια του Ἄρχιποίμενα Ἰησοϋ Χριστοϋ και ή άπροσδόκητη δημοσιοποίηση παράδοξου σχεδιασμοϋ διανομής (ώς διά διαθήκης) περιουσίας, πού δέν του άνήκει, σέ πρόσωπα του έκκλησιαστικοϋ περιθωρίου, μάς άναγκάζει νά άποσυρθούμε από τή διακονία τής σεβαστικής συμπαράστασης και νά μεταφέρουμε τό κλίμα τής άνεπίτρεπτης, άίσχρης δοσοληψίας σέ κοινή κρίση.

Σύμφωνα μέ τίς όργανιστικές και έξοργανιστικές δημοσιογραφικές πληροφορίες, πού άποκρυπτογραφούν μυστικά και πονηρά τεχνάσματα του έμπερίστατου Ἄρχιεπισκόπου και του κυκλώματος τής άκολουθίας του, από τή στιγμή τής έκδήλωσης τής άρρώστιας ίσαμε σήμερα, συνεχονται όλοι από τό έφιαλτικό όνειρο, μή και δέν προλάβουν νά άποκατασταθούν σέ έπισκοπικούς θρόνους οί ρασοφόροι μέ τό τρωτό ήθος, πού έχουν γαντζωθεί πάνω του και τον έκθέτουν ως σύμψυχο και όμότροπο.

Οί παθιασμένοι νοσταλγοί των έκκλησιαστικών άξιωμάτων τρέμουν μήν

ἀπομείνει ὁ Χριστόδουλος στή μέση τοῦ δρόμου καί στερηθοῦν τήν ἐπισκοπική μίτρα καί τή ράβδο τῆς ἐξουσίας, πού τά περιμένουν ὡς ἀποζημίωση τῆς μακρόχρονης γλοιώδους κολακευτικῆς ἀναφορᾶς στό προσωπό του. Φοβᾶται, ὅμως καί ἐκεῖνος τίς προσδοκώμενες νοσοκομιακές ἐπιπλοκές. Ὅχι μόνο ὡς κοινός, θνητός ἄνθρωπος. Ἀλλά καί ὡς πρόσωπο ἐξαρτημένο ἀπό τή μπαγκέτα τοῦ ἀρχιμουσικοῦ τῆς διαφθορᾶς πρώην Μητροπολίτη καί τοῦ συρφετοῦ τῆς παρέας του. Καί σχεδιάζει μεθοδεύσεις, πού θά τοῦ ἐξασφαλίσουν κάποια ἀνάπαυλα τοῦ πόνου του καί, παράλληλα, τήν εὐχέρεια νά ὑπερπηδήσει τά ποικίλα Ἱεροκανονικά καί Νομικά ἐμπόδια, γιά νά ὑλοποιήσει, ἔστω ἐκπρόθεσμα, ἔστω πραξικοπηματικά, ἔστω ἐκβιαστικά τήν ἀναβάθμιση τῆς καμαρίλας του.

Ἡ λαϊκή ὀξυδέρκεια, σοφή καί διορατική, ἐπένδυσε τήν ἐπίδιωξή του αὐτή μέ τή γνωστή φράση: «ἀποκατάσταση ἀπόρων κορασίδων». Καί ἡ δημοσιογραφία, ἡ κοσμική καί ἡ ἐκκλησιαστική, στιγμάτισαν, μέ σκληρή γλώσσα τίς ἴντριγκες καί ἀναψαν κόκκινο φῶς στίς ἐπιδιώξεις τοῦ ἀπορρυθμισμένου ψυχολογικά καί βιολογικά Ἀρχιεπισκόπου καί τῆς μαφίας τοῦ οἴκου του.

Τά δημοσιεύματα, πού ἔφεραν στήν ἐπιφάνεια τίς ὑπόγειες, σκοτεινές διαβουλεύσεις καί στηλίτευσαν τό «ἐν ἐξελίξει» πραξικόπημα, δέν εἶναι λίγα. Συνθέτουν ὄγκο, πού θά βαρύνει κατά τή μελλοντική ἐκτίμηση καί ἀποτίμηση τῶν σημερινῶν ἐκκλησιαστικῶν γεγονότων. Ἐκπορεύτηκαν ἀπό ὄλες, σχεδόν, τίς Ἀθηναϊκές ἐφημερίδες. Καί πέρασαν ἀπό τήν ἐπέξεργασία καί τήν

κρίση ὄλων τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐντύπων, πού διαθέτουν τό ὄξυμένο καί ἐξειδικευμένο Ἐκκλησιολογικό καί Κανονικό γλωσσάριο. Ἐπισήμαναν τοὺς λόγους, πού δέν ἐπιτρέπουν στόν Ἀρχιεπίσκοπο νά πολλαπλασιάσει τοὺς ἀνεργούς καί παρασιτικούς Ἐπισκόπους, προσθέτοντας νέους κηφῆνες στοὺς πολλοὺς, πού ξεροσταλιάζουν στήν αὐλή τῆς ἀρχιεπισκοπῆς καί στίς αὐλές τῶν ἐπαρχιακῶν Μητροπόλεων, ἐκλιπαρώντας τήν εὐνοια τῶν Συνοδικῶν ψηφοφόρων καί ζητώντας τήν προώθησή τους σέ κάποια κενή Μητροπολιτική καθέδρα. Καί ζωγράφισαν, μέ πινελιές ἔντονες, τίς ἀδυναμίες καί τά κουσούρια ἀρκετῶν ἀπό τοὺς εὐνοημένους συνεργούς τοῦ Χριστόδουλου, πού ἔτρεχαν καί τρέχουν νά προλάβουν τήν προαγωγή, πρὶν τό «μοιραῖο» συμπαρασύρει στό χάος τοῦ ἀνοιχτοῦ τάφου καί τά δικά τους ὄνειρα.

Ἀπό τόν ὄγκο τῶν σχετικῶν δημοσιευμάτων, ἐπιλέγω μερικά-ἐλάχιστα, ἀλλά ἐνδεικτικά-καί τά μεταφέρω, γιά τή σφαιρική πληροφόρηση τῶν ἀναγνωστῶν μου.

Ἡ «Ἐλευθεροτυπία» τῆς 15ης Ἰουλίου 2007, σέ περίοδο πολὺ πρώιμη, ἄφηνε νά διαρρεύσουν οἱ πρῶτες πληροφορίες, γιά τίς ὑποχθόνιες διεργασίες τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ περιβάλλοντος.

«... Ὅρισμένοι ἱεράρχες ἐκτιμοῦν ὅτι ἐνδεχομένως κάποιοι, πού στοχεύουν στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο, θά ἐκδηλώσουν αὐτό τό διάστημα τίς ἡγετικές τους φιλοδοξίες. Τέτοιες κινήσεις ἔχουν ἤδη καταγραφεῖ καί ἴσως τροφοδοτοῦνται καί ἀπό τό περιβάλλον τοῦ ἀρχιεπισκόπου, καθὼς ἄνθρωποι πού

βρίσκονταν στο πλευρό του Χριστόδουλου όλα τα τελευταία χρόνια και πού άντλοῦν ἀπό τόν ἴδιο κάθε ἐξουσία, θέλουν νά τή διατηρήσουν και κατὰ τήν "ἐπόμενη ἡμέρα"...».

Ἡ ἐφημερίδα «Ἐλεύθερος Τύπος» σέ ρεπορτάζ τῆς 6ης Αὐγούστου 2007, εἰκοσιδύο μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρηση τοῦ Χριστόδουλου γιὰ τὸ Μαϊάμι, ἔδωσε σαφές στίγμα τῆς ἐπιθυμίας του νά ἀναβαθμίσει μὲ πλασματικές προαγωγές τὰ δακτυλοδεικτούμενα πρόσωπα τῆς αὐλῆς του.

«Ὁ κ. Χριστόδουλος, χωρὶς νά ἀναλώνεται σέ λεπτομέρειες, προσπαθεῖ νά ρυθμίσει καὶ κάποιες ἐκκρεμότητες μὲ κάποιους προσωπικούς του συνεργάτες, γιὰ τοὺς ὁποίους ἀναμενόταν νά γίνουν ἐπίσκοποι, ἐξέλιξη πού φαίνεται νά ἐπισπεύδεται...».

Ἡ ἴδια ἐφημερίδα, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ Χριστόδουλου ἀπὸ τὴν Ἀμερική, στίς 27-28 Ὀκτωβρίου 2007, ἔγραψε:

«...Ἐνδεικτικὴ τῶν προθέσεων του (τοῦ Χριστόδουλου), ὅπως ἤδη ἔχει ἐπισημάνει ὁ ΕΤ, εἶναι ἡ θέλησή του νά προεδρεύσει τῆς Διαρκοῦς Ἱεῤῤς Συνόδου στίς συνεδριάσεις τῆς 14ης, τῆς 15ης καὶ τῆς 16ης Νοεμβρίου. Ὁ ἴδιος ἔχει δεχθεῖ προτάσεις νά προχωρήσει ἄμεσα σέ "τακτοποιήσεις" πνευματικῶν του παιδιῶν καὶ συνεργατῶν του κληρικῶν, πού ὑπηρετοῦν στήν Ἱερά Σύνοδο ἢ στήν Ἀρχιεπισκοπή. Καὶ "τακτοποίηση" στήν ἐκκλησιαστικὴ γλώσσα σημαίνει ἐκλογή κάποιων σέ κενούς μητροπολιτικούς θρόνους ἢ προαγωγή αὐτῶν πού εἶναι ἀρχιμανδρίτες σέ βοηθοὺς ἐπισκόπους.

Ὅμως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ἔστω κι ἂν τὸ θέλει, δέν μπορεῖ νά ἱκανοποιή-

σει ἀμέσως τὰ αἰτήματα αὐτά, γιὰ ἀντικειμενικούς λόγους. Γιὰ νά χειροτονηθοῦν οἱ ἕξι βοηθοὶ ἐπίσκοποι, πού θά εἶναι στή διάθεση τῆς Ἱεῤῤς Συνόδου, εἶναι ἀναγκαῖο προηγουμένως νά ὑπάρξει προεδρικό Διάταγμα τοῦ ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων. Αὐτὸ ὅμως ἔχει ἄλλες προτεραιότητες καί, παρότι τὸ αἶτημα δέν ἔχει οἰκονομικὴ ἐπίπτωση στὸν Προϋπολογισμό τοῦ Κράτους, ἐνῶ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὸ ἔχει ζητήσῃ κατ'ἐπανάληψη καὶ προσωπικά τόσο ἀπὸ τὴν πρῶν ὑπουργὸ κ. Μαρ. Γιαννάκου ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ σημερινὸ ὑπουργὸ κ. Εὐρ. Στυλιανίδη, ἐντούτοις τὸ ὑπουργεῖο πρὸς τὸ παρόν δέν ἔχει τὴν πρόθεση νά προχωρήσῃ στὴν προώθηση τοῦ ἐν λόγω Π.Δ. μὲ τὴ λογικὴ ὅτι ἔχοντας ἢ κυβέρνησι ἀνοιχτὰ πολλὰ μέτωπα δέν θέλει νά προκληθεῖ ἓνα ἀκόμη ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ στὸ ὑπουργεῖο ἔχει δοθεῖ ἡ πληροφορία, ὅτι τυχόν ὑποψηφιότητα ὀρισμένων κληρικῶν τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων ἀκούγονται γιὰ τίς θέσεις τῶν βοηθῶν ἐπισκόπων θά προκαλέσει ἰσχυρὲς ἀντιδράσεις στοὺς κόλπους τῆς Ἱεραρχίας».

«Τὸ Βῆμα», κατὰ τὴν ἴδια μέρα, Κυριακὴ 28 Ὀκτωβρίου 2007, προσδιορίζει, μὲ μεγαλύτερη ἀκρίβεια τὸ πρόβλημα:

«Ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στὸ Ἀρεταίειο Νοσοκομεῖο καὶ τὴν διαπίστωση τῆς ἀσθενείας του ἐτέθη τὸ ἐρώτημα πῶς θά μπορέσει νά ἀποκαταστήσῃ ὁ κ. Χριστόδουλος τὸν Μητροπολίτη Βρεσθένης κ. Θεόκλητο. Καὶ οἱ ἀπαντήσεις πού δόθηκαν εἶναι πολλές. Ὁ μόνος κενὸς μητροπολιτικός θρόνος πού ὑπάρχει αὐτὴ τὴ στιγμή εἶναι τῆς Ἀττικῆς. Ὁ Μητροπολίτης πρῶν Ἀττικῆς κ. Παντελεήμων Μπε-

ζενίτης, όμως, ο όποιος άπομακρύνθηκε από τον θρόνο του έξαιτίας των καταγγελιών για οικονομικά και σεξουαλικά σκάνδαλα, έχει προσφύγει κατά τής άπόφασης τής Έρεās Συνόδου στο Συμβούλιο τής Έπικρατείας, τό όποιο θά έξετάσει τό ζήτημα τό 2008, αλλά και στο Οίκουμενικό Πατριαρχείο. "Ετσι ή έκλογή του Μητροπολίτη Βρεσθένης στη Μητρόπολη Άττικής δέν μπορεί νά προχωρήσει άμεσα. Άκόμη όμως και άν μπορούσε νά προχωρήσει, ό κ. Θεόκλητος θά είχε νά άντιμετωπίσει δύο μητροπολίτες, τόν πρώην Άττικής κ. Παντελεήμονα και τόν Μητροπολίτη Άττικής και Μεγαρίδος επί Άρχιεπισκοπίας Έρωνούμου κ. Νικόδημο Γκατζιρούλη, γεγονός πού θά του προκαλούσε εκατοντάδες προβλήματα...».

Και ή «Έλευθεροτυπία» τής ίδιας μέρας, μέ μακρό δημοσίευμα, όριοθετεί τό πλαίσιο, μέσα στο όποιο σχεδιάζει νά κινηθεϊ ό Χριστόδουλος, μετά τήν έπιστροφή του από τό Μαϊάμι και, μεταξύ άλλων, σημειώνει:

«Ό Άρχιεπίσκοπος θά κινηθεϊ πολύ προσεκτικά, πάντα σέ συνάρτηση τριών παραγόντων: Τής κατάστασης τής ύγείας του, τής ψυχικής διάθεσής του και των πιέσεων πού θά υφίσταται από εκείνους πού περιμένουν νά «άποκατασταθούν».

Στίς προθέσεις του ήταν ή διενέργεια μιās έκτακτης συνόδου τής Έραρχίας μέ στόχο νά κάνει βοηθούς έπισκόπους κάποια από τά πνευματικά του παιδιά όπως τούς άρχιμανδρίτες Έπιφάνιο, Τιμόθεο, Ιάκωβο κ.λ.π. Σύμφωνα μέ πληροφορίες, όμως, ή τροπολογία πού θά του επέτρεπε νά προχωρήσει σέ μιá τέτοια κίνηση δέν έχει προωθηθεϊ από τό ύπουργείο Παιδείας, τό

όποιο, μετά τίς άντιδράσεις άρχιερέων, μελετᾶ τό ένδεχόμενο νά μήν ίκανοποιήσει τελικώς τήν έπιθυμία του.

Κύριο μέλημα, πάνω άπ' όλα, είναι νά άποκατασταθεϊ ό μητροπολίτης Βρεσθένης Θεόκλητος σέ κάποια μητρόπολη για νά μπει στην Έραρχία και νά διαδραματίσει ρόλο, άφου πρόκειται για τόν περισσότερο έμπιστο από τά πνευματικά του παιδιά. Λέγεται μάλιστα ότι υπάρχουν σκέψεις νά ζητηθεϊ ή παραίτηση του γέροντα μητροπολίτη Παροναξίας Άμβρόσιου, σέ μιá προσπάθεια νά προωθηθεϊ σ' αυτή τή μητρόπολη ό Θεόκλητος...».

Γιά συμπλήρωση τής άνθοδέσμης των πληροφοριών, πού έντοπίζουν τά όράματα και τό άλγος των θηρευτών τής έκκλησιαστικής έξουσίας, θά παραθέσω μερικά άκόμη δημοσιεύματα.

Τό πρώτο, είναι ρεπορτάζ τής έβδομαδιαίας έφημερίδας «Κόσμος του Έπενδυτή» τής 3-4 Νοεμβρίου 2007.

«...Οί φήμες για έπαναπροώθηση τής έπίμαχης τροπολογίας πού άναβαθμίζει σέ έπισκόπους συνεργάτες του Χριστόδουλου άναζωπύρωσαν τίς άντιδράσεις στο έσωτερικό τής Έραρχίας. Τήν ίδια ώρα, στο παρασκήνιο έντείνονται οι συζητήσεις γύρω από τή διαδοχή και τήν έπόμενη μέρα...»

Η άνάληψη των διοικητικών καθηκόντων άποτελεϊ τώρα τό ζητούμενο, κάτι έννοεϊται πού θά έξαρτηθεϊ από τίς έντολές των ίατρών. Ό πρώτος, χρονικά, θεσμικού χαρακτήρα σταθμός άφορᾶ τίς δύο προγραμματισμένες συνεδριάσεις τής ΔΙΣ, στα μέσα του μηνός. Ό κ. Χριστόδουλος έχει έκδηλώσει τήν έπιθυμία του νά προε-

δρεύσει τῶν ἐργασίῶν, οἱ ὁποῖες παρ-
ρουσιάζουν καί ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον,
πέρα ἀπό τό γεγονός τῆς ἐπιστροφῆς.
Αὐτό συνδέεται μέ τήν ὑπόθεση τῆς ἐ-
πίμαχης τροπολογίας γιά τή δημιουρ-
γία ἑξὶ θέσεων τιτουλαρίων ἐπισκό-
πων. Θέμα πού, σύμφωνα μέ ὀρισμέ-
νες πληροφορίες, ἐπαναπροωθείται,
κάτι πού ἔχει προκαλέσει καί πάλι
ἀντιδράσεις στούς κόλπους τῆς Ἱεραρ-
χίας, μέ τά βέλη νά κατευθύνονται στό
περιβάλλον τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Ταυ-
τόχρονα, ἡ ὑπόθεση φέρνει σέ δύσκολη
θέση καί τήν κυβέρνηση. Ἐφόσον ἡ τε-
λευταία ἀποφασίσει τελικά νά υἱοθε-
τήσῃ τό αἴτημα, τότε οἱ συνεδριάσεις
τῆς ΔΙΣ ἀναμένονται θερμές...».

Τό δεύτερο δημοσίευμα καταστρώ-
θηκε στήν ἴδια ἐφημερίδα, στό φύλλο
τῆς 10-11 Νοεμβρίου 2007.

«...Στό ἐπίκεντρο βρίσκεται ἡ ἀποκα-
τάσταση τῶν πνευματικῶν παιδιῶν
τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ἡ ὁποία ἔχει δύο
σκέλη. Τό πρῶτο ἀφορᾷ τόν μητροπο-
λίτη Βρεσθένης Θεόκλητο, τό δεύτερο
τούς ἑξὶ ἀρχιμανδρίτες μέσω τῆς προ-
ώθησης τῆς γνωστῆς τροπολογίας πε-
ρί τιτουλαρίων ἐπισκόπων. Ἀπό τίς πιέ-
σεις γιά παραίτηση κάποιου μητρο-
πολίτη ὑπέρ τοῦ Βρεσθένης, ἔχουμε
φθάσει στήν παραχώρηση ἐνός τμήμα-
τος τῆς ἀρχιεπισκοπῆς προκειμένου νά
δημιουργηθεῖ μία νέα μητρόπολη, στή
ζώνη Ἁγίας Παρασκευῆς, Χολαργοῦ
καί Παπάγου. Κάτι, πού πρακτικά προ-
υποθέτει οὐσιαστική ἔγκριση τῆς κυβέρ-
νησης (νέα μητρόπολη σημαίνει προ-
υπολογισμός, ὀργανικές θέσεις κ.λ.π.)
καί στή συνέχεια σύγκληση δύο Ἱεραρ-
χικῶν, μιᾶς πού θά ἐγκρίνει τήν κατάμη-
ση τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί μιᾶς δεύτε-
ρης πού θά ψηφίσει τούς ὑποψηφίους...».

Τό τρίτο ἐμφανίζεται, σχεδόν ταυτό-
σημο, σέ πολλές ἐφημερίδες τῆς ἴδιας
μέρας, μετά τήν ἀποτυχία τῆς ἡπίας θε-
ραπευτικῆς ἀγωγῆς, πού τοῦ συνέστη-
σαν οἱ κορυφαῖοι ἰατροί τῆς Ἀμερικῆς
καί τή δραματική ἐξέλιξη τῆς ὑγείας του.

Στίς 20-10-2007 ἐπισκέφθηκε τόν
Ἀρχιεπίσκοπο ὁ νέος ὑπουργός Παι-
δείας Εὐριπίδης Στυλιανίδης. Καί ἐκεῖ-
νος, κυριολεκτικά ἀλλοιωμένος ἀπό
τίς συνέπειες τῆς νόσου του, ἄρπαξε τήν
εὐκαιρία, γιά νά ἐπαναφέρει τό ἕνα
καί μοναδικό του αἴτημα, τήν ἀνύψω-
ση, σέ ἐπισκοπικά ἀξιώματα, προσώ-
πων, πού τό ὄνομά τους προκαλεῖ ρῖγος.

Ἡ ἐφημερίδα «Ἀπογευματινή» τῆς
ἐπόμενης μέρας, 21-11-2007, ἔγραψε:

«Σέ ἐρώτηση, πού δέχτηκε σχετικά
μέ τό περιεχόμενο τῶν συζητήσεων
πού εἶχε μέ τόν κ. Χριστόδουλο, ὁ ὑ-
πουργός εἶπε ὅτι ἀντάλλαξαν ἀπόψεις
καί γιά θέματα τῆς Ἐκκλησίας. Μεταξύ
αὐτῶν, ὅπως ἀνέφερε ὁ ὑπουργός, συ-
ζητήθηκε καί τό ἐκκρεμές ζήτημα τῆς
θεσμοθέτησης ἑξὶ νέων θέσεων βοηθῶν
Ἐπισκόπων. Πρόκειται γιά ἕνα αἴτημα
τό ὁποῖο ἀρχικά εἶχε διατυπώσει ὁ κ.
Χριστόδουλος τήν περίοδο πού νοση-
λευόταν στο «Ἀρεταίειο» πρὸς τήν τό-
τε ὑπουργό Παιδείας Μαριέττα Γιαννά-
κου. Ἡ σχετική τροπολογία, πάντως,
ὅπως δῆλωσε ὁ κ. Στυλιανίδης προχω-
ραεῖ κανονικά καί ἐνδέχεται νά ἐπα-
νεξεταστεῖ.

Γιά τίς ἑξὶ ἐπισκοπικές θέσεις προ-
ορίζονται πνευματικά παιδιά τοῦ Ἀρ-
χιεπισκόπου καί στενοί συνεργάτες
του. Ὡστόσο, σύμφωνα μέ τόν Κατα-
στατικό Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλ-
λάδος, γιά νά γίνει ἐκλογή καί νά πλη-
ρωθοῦν οἱ ἐν λόγω θέσεις ἀπαιτεῖται
νά συκληθεῖ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἱερᾶς

Συνόδου και να προεδρεύσει ο κ. Χριστόδουλος, κάτι πού είναι δύσκολο στην τρέχουσα φάση, λαμβάνοντας υπόψη την έπιβαρυμένη κατάσταση της ύγείας του».

Ο παλιός συνεργάτης του Άρχιεπισκόπου και αὐλικός δημοσιογράφος του Γ. Παπαθανασόπουλος, μέ δημοσίευμά του στην Έφημερίδα «*Ελεύθερος Τύπος*» της ίδιας μέρας, 21-11-2007, δίνει ένα λεπτομερέστερο ρεπορτάζ της ζμμωνης και, ταυτόχρονα, ὕποπτης πρόθεσης του Χριστόδουλου να ἀμείψει τούς κόλακές του μέ έπισκοπικά διάσημα.

«... Ο κ. Χριστόδουλος παρέδωσε στον ὕπουργό φάκελο-τόν ὁποῖο είχαν προετοιμάσει οἱ ὕπηρεσιες της Ἱερᾶς Συνόδου-γιά ὅλα τά ἔκκρεμή ζητήματα μεταξύ Ἐκκλησίας και Πολιτείας.

Μεταξύ αὐτῶν και ἡ προώθηση του Προεδρικοῦ Διατάγματος γιά τήν προαγωγή ἔξι ἀρχιμανδριτῶν σέ βοηθούς έπισκόπους. Ο ὕπουργός μετά τή συνάντησή του μέ τό Μακαριότατο, ἀπαντώντας σέ σχετική ἐρώτηση δημοσιογράφου εἶπε ὅτι τό ἐν λόγω Π.Δ. θά προχωρήσει κανονικά, ἀλλά τό μετέθεσε στό ἀπώτερο μέλλον και ἔδειξε ὅτι δέν εἶναι σίς ἄμεσες προτεραιότητές του. Ὅπως εἶπε, τό συγκεκριμένο αἴτημα της Συνόδου διατυπώθηκε τό καλοκαίρι, ἀλλά θά τό ἐξετάσει ἀπό τήν ἀρχή και θά τό προωθήσει ὅταν ὕπάρξει νομοσχέδιο του ὕπουργείου Παιδείας...».

Τά δημοσιεύματα αὐτά-και δέν εἶναι τά μοναδικά-ἀνεβάζουν στή σκηνή της έπικαιρότητας τά σημαδεμένα και στιγματισμένα πρόσωπα του ἀρχιεπισκοπικοῦ παρασκηνίου, ρηγματώνουν τόν πέπλο της τεχνητής, ὕποκριτικῆς

δῆθεν ἀφοσίωσής τους στον ἔμπεριστατο Ἀρχιεπίσκοπο και ἀποκαλύπτουν τούς χυδαίους σχεδιασμούς τους και τήν ἀπροκάλυπτη ἔκμετάλλευση τῶν ὕπολειμμάτων του κύρους του. Τή στιγμή, πού ὁ προϊστάμενός τους και ὕποτιθέμενος προστάτης τους δίνει τή μάχη μέ τή βαρεία ἀρρώστια και μέ τό θάνατο, ἐκεῖνοι μεθοδεύουν τήν ἐξασφάλιση της προαγωγῆς τους σέ έπισκοπικούς θρόνους, ἔστω και ἂν ἡ διαδικασία αὐτή σηματοδοτεῖ ἔλλειψη αἰσθημάτων σεβασμοῦ και ὀριακή διαφθορά. Ἡ συμπεριφορά τους ἀντιστοιχεῖ στην ἀγχώδη βιασύνη ἀσυνείδητων κληρονόμων, πού σπεύδουν στό προσκέφαλο του ψυχορραγούντα συγγενούς, γιά να του ἀποσπάσουν τήν ὕπογραφή και να σκυλεύσουν τήν κληρονομιά.

Τό παράξενο και τό πρόξενο πολλῶν ἐρωτηματικῶν, εἶναι τοῦτο: Στόν καταιγισμό τῶν δημοσιευμάτων, πού ἔφεραν στην κρίση και στή χλεύη του κοινωνικοῦ πληρώματος ὅλο αὐτό τό αὐλικό παρασκήνιο, δέ δόθηκε καμιά ἀπάντηση ἀπό τούς παράγοντες της αἰσχροῆς διαπλοκῆς.

Ο πῶτος, πού δέν ἀπάντησε και δέ διέψευσε τίς δημοσιογραφικές ἀποκαλύψεις, εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος.

Τά μέλη της συνοδείας του διαβίβιζαν, καθημερινά, στην ἑλληνική κοινή γνώμη, τήν ἠλεκτρονική πληροφορία, ὅτι ὁ «ἐν ἀναρρώσει» προϊστάμενός τους παρακολουθεῖ, μέ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον, τήν έπικαιρότητα και εἶναι γνώστης τῶν φανερῶν ἢ μυστικῶν διαβουλεύσεων ὄλων τῶν πτερύγων της

Ἱεραρχίας. Ἄν, ὅμως, παρακολουθοῦσε τὰ πάντα, ὅπως βεβαίωνα οἱ αὐλικοὶ τοῦ ἄνθρωποι, θά ἦταν ἀδιανόητο ἢ ἐνημέρωσή του νά μὴν ἄγγιζε τίς κινήσεις τῶν ὑποτακτικῶν του, πού τόν παρατοῦσαν στό κρεβάτι τῆς ἀνάρρωσης καί ἔτρεχαν νά στήσουν τό μηχανισμό τῆς δικῆς τους ἀνάρρησης.

Οἱ ἔνοχοι, εἴτε γιατί τόν εἶχαν σύμφωνο στό στήσιμο τῆς ἴντριγκας, εἴτε γιατί ἡ θρασύτητά τους ὑπερπεδοῦσε τὰ ἔσκαμμένα, τολμοῦσαν νά φέρνουν, καθημερινά, τὴν κάμερα καί τὰ μικρόφωνα κοντά του ἢ τόν ἴδιο μπροστά στήν τηλεοπτικὴ κάμερα, γιὰ νά ἀποδείξουν, ὅτι οἱ δυνάμεις του ὀλοένα καί ἀποκαθίστανται καί σύντομα θά καθήσει στήν καθέδρα τοῦ προέδρου, γιὰ νά κατευθύνει τίς Συνοδικές διαβουλεύσεις. Καί, πράγματι, ὁ κ. Χριστόδουλος, ἀρκετές φορές, συγκινημένος καί δακρυσμένος, ψέλλισε δηλώσεις ἀγάπης καί εὐχαριστίας σέ κείνους, πού προσεύχονται γιὰ τὴν ἐνδυναμώση τῆς ὑγείας του καί βεβαίωσε τὴν πρόθεσή του νά παραστεῖ καί νά προεδρεύσει στίς συνεδριάσεις τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Οὔτε μιά φορά, ὅμως, δέ στιγμάτισε τίς ἀήθεις ἐνέργειες τῶν ἀνθρώπων του, πού τοὺς συνέιχε τό ὄνειρο τῆς προαγωγῆς καί ἔτρεχαν, μὴ τυχόν καί χάσουν τό τρέ-νο.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὄνειροπόλοι σπουδάρχες, διάβαζαν στίς ἐφημερίδες τὰ ρεπορτάζ καί τοὺς σχολιασμούς τῆς ὑπόγειας ραδιοσυρίας τους, πού τοὺς ἐξέθεταν καί τοὺς ρεζίλευαν. Ἄλλὰ δέν ἔβρισκαν τό θάρρος νά ποῦν λέξη. Δέ διέψευδαν τὰ δημοσιεύματα, πού πρόδιδαν τίς φιλοδοξίες τους. Οὔτε φρόντιζαν νά περισώσουν τό κατακουρελισμένο κύρος τοῦ εὐεργέτη τους.

Μόνο, μετὰ ἀπὸ τό στίβημα μεγάλου ἀριθμοῦ ἀποκαλυπτικῶν καταγγελιῶν καί τῆς ἐπίρριψης ὀλόκληρου τοῦ πακέτου τῶν εὐθυνῶν στοὺς ἀρχιεπισκοπικούς ὤμους, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ ἀρχιμαέστρος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀνωμαλίας, ἐπιχείρησε, δειλά, νά ξεφορτωθεῖ τίς εὐθύνες καί νά τίς φορτώσει στοὺς δημοσιογράφους.

Στόν «*Κόσμο τοῦ Ἐπενδυτή*» τῆς 10-11 Νοεμβρίου, ἀνάμεσα στὰ πολλά, διαβάζουμε:

«Ὁ Μητροπολίτης Βρεσθῆνης, ἀπὸ τὴν πλευρά του, μετὰ τὸν "θόρυβο" τὸν ἐσωτερικό-τόν ἐνδοεκκλησιαστικό ἐννοεῖται-διαμνηύει ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι κακοήθειες, δέν τὸν ἀφοροῦν, πρωταρχικό του μέλημα ἀποτελεῖ ἡ περιπέτεια τοῦ πνευματικοῦ του πατέρα καί τίποτε ἄλλο».

Τὴν πρώτη καί ἄμεση ἀπάντηση στή δήλωση αὐτὴ τὴ δίνει ἡ ἐφημερίδα μετὰ τὴν ἀμέσως ἐπόμενη πρόταση:

«Οἱ πληροφορίες πάντως ἀναφέρουν ἄλλα, καθὼς τὸν ἐμπλέκουν στίς διεργασίες τῆς ἐπόμενης μέρας καί εἰδικότερα στή διαμόρφωση ἐνός ἰσχυροῦ, στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ, "τρίτου πόλου" (πού θά συζητήσει μετὰ τίς δύο κυρίαρχες τάσεις καὶ ἀναλόγως θά καθορίσει τὴν τελικὴ του στάση) μαζί μετὰ τὸν φερόμενο ὡς ὑποψήφιο μητροπολίτη Σύρου Δωρόθεο».

Τό κομμάτι αὐτό τῆς δημοσιογραφικῆς ἐνημέρωσης ἀποκαλύπτει, ὅτι ὁ Θεόκλητος Κουμαριανός, τό «ληγμένο» αὐτό ἐμπόρευμα, πού τό περιφέρει ὁ Χριστόδουλος ἀπὸ ἀγορά σέ ἀγορά, ἀπὸ Μητρόπολη σέ Μητρόπολη καί κανέναν δέν καταδέχεται νά τό φορτωθεῖ, ὄχι μόνο πιέζει τὸν ἄρρωστο Ἀρχιεπίσκοπο νά τὸν ἀποκαταστήσει

σέ κενή Μητρόπολη, πρίν κλείσει τά μάτια του, αλλά καί συσκέπτεται (μέ ποιόν;) μέ τόν Σύρου Δωρόθεο, τό ρασοφόρο, πού τόσο τόν πολέμησε ὁ πνευματικός πατέρας τῆς «Χρυσοπηγῆς» ὁ πρ. Πειραιῶς Καλλίνικος. Καί ἀντικείμενο αὐτῶν τῶν μυστικῶν διασκέψεων εἶναι ἡ προώθηση τοῦ Σύρου στήν καθέδρα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί ἡ ἀποκατάσταση τοῦ Κουμαριανοῦ σέ ἐντυπωσιακά προνομιούχο Μητροπολιτική ἔδρα.

Τήν ἀλήθεια αὐτῆς τῆς ἐντυπωσιακῆς δημοσιογραφικῆς ἐπισήμανσης τήν ἐπικυρώνουν καί οἱ μαρτυρίες Μητροπολιτῶν, πού βολιδοσκοπήθηκαν καί παρακινήθηκαν νά ὑποβάλουν τήν παραίτησή τους, γιά νά ἐξασφαλιστεῖ ἡ προαγωγή καί ἀναβάθμιση τοῦ Κουμαριανοῦ. Οἱ Μητροπολίτες, πού παρακινήθηκαν καί πιέστηκαν νά ὑποβάλουν τίς παραιτήσεις τους, μέ φόρτιση ἀγανάκτησης, ἀρνήθηκαν νά διευκολύνουν τό αἶτημα τοῦ στιγματισμένου ρασοφόρου. Καί, ἀκριβῶς ἐπειδή ὁ κ. Κουμαριανός βρῆκε κλειστές, ἀμπαρωμένες ὅλες τίς πόρτες, κατέφυγε στόν προστατευτικό μανδύα τοῦ Μητροπολίτη Σύρου. Αὐτός δέν ἀρνήθηκε τήν «τράμπα». Ἀμόλησε τόν Κουμαριανό νά τοῦ μαζέψει ψήφους, ὥστε νά καθήσει στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο. Καί τοῦ ὑποσχέθηκε τήν ἀποκατάσταση σέ περίοπτη Μητρόπολη.

Θά ἀποτελοῦσε κακή, ἐλλειμματική ἐκτίμηση, ἡ συσσώρευση ὄλων τῶν εὐθυνῶν στό πρόσωπο τοῦ Θεόκλητου Κουμαριανοῦ καί τῆς μικρῆς ὁμάδας, πού ἐξωθεῖ τό Χριστόδουλο σέ τολμηρές κινήσεις, σέ παραβιάσεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί σέ παρανομίες, γιά νά τρυγήσουν αὐτοί τά προνόμια

τῆς ἐπισκοπικῆς ἐξουσίας. Τό βάρος τῆς εὐθύνης πέφτει στούς ὤμους τοῦ Χριστόδουλου. Αὐτός ὑποχωρεῖ καί λυγίζει στό μεικτό σύνδρομο τῆς κολακείας καί τῆς ἀπαίτησης. Αὐτός προδίδει τούς ὄρκους του καί σφαγιάζει τήν Κανονική τάξη, γιά νά ἀμείψει τό δύσσομο ἀνθρώπινο ἀνθοκήπιο, πού τόν περιβάλλει.

Ἡ πεισματική ἐκστρατεία τοῦ Χριστόδουλου, γιά νά ἀποκαταστήσει σέ Μητροπολιτικό θρόνο τό διαβόητο, ἀνά τήν Ἑλλάδα καί παρητημένο Θεόκλητο Κουμαριανό ἀποτελεῖ πράξη ἔσχατης προδοσίας τῶν ἀρχιερατικῶν ὄρκων καί ἐπιχείρηση ἀτελέσφορης μειοδοσίας τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἀξιότητας.

Ἐπί δεκαετία ὀλόκληρη ὁ Χριστόδουλος περιφέρει τόν Κουμαριανό ἀπό ἐκκλησιαστική περιφέρεια σέ ἐκκλησιαστική περιφέρεια, ἀπό κενή προθήκη Μητροπολιτικῆς ὑποψηφιότητας σέ ἄλλη προθήκη, πού τήν κρίνει περισσότερο δεκτική καί, παντοῦ, συναντάει κλειστές τίς πόρτες καί οὐρανομήκεις τίς κραυγές ἀποδοκίμασίας. Πουθενά δέν τοῦ ἀνοιξαν τίς πύλες. Πουθενά δέν τοῦ πρόσφεραν Μητροπολιτικό θρόνο. Πουθενά δέν ἔσκυψαν νά τοῦ φιλήσουν τό χέρι καί νά τόν ὀνομάσουν ποιμένα τους καί πατέρα τους. Μετά ἀπό τίς τόσες ἀρνήσεις, ἡ συνέχιση τῆς μεταπρατικῆς ἐκστρατείας ἀποτελεῖ κενό μόχθο καί ἀφορμή εἰρωνικῶν σχολίων. Παρά ταῦτα, ὁ Χριστόδουλος δέν ἀποσύρει τήν ἀπαίτησή του.

Ἀκόμα καί μέσα στήν ἀρρώστια του, ἐνῶ ὁ ἴδιος βηματίζει, μέ κρῦο ἰδρώτα, πρὸς τήν πύλη, πού ἐξάγει στήν αἰώ-

νιότητα, έπιμένει, μέ πείσμα άκράτητο καί μέ διαδικασίες τρωτές, νά έγκαταστήσει τόν άπόβλητο ρασοφόρο Θεόκλητο Κουμαριανό σέ κάποια Μητρόπολη. Δέ φρενάρουν τήν όρμή του οι άπανωτές άποδοκιμασίες σύσσωμου του έλληνικού έκκλησιαστικού πληρώματος. Δέν τόν φοβίζουσι οι άντιδράσεις τής Ίεραρχικής πλειοψηφίας, πού δέν εύνοει καί δέν έπισηφιζει τήν άρρωστημένη άρχιεπισκοπική εύνοια στό «καθολικά άποδοκιμασμένο» πρόσωπο. Μέ όποιοδήποτε κόστος για τόν ίδιο καί για τήν Έκκλησία, για τή σημερινή του εικόνα καί για τήν ύστεροφημία του, μέ διαφαινόμενο τό άπειλητικό ένδεχόμενο σοβαρής έμπλοκής κατά τήν έπερχόμενη άλλαγή φρουράς στό διοικητήριο τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, πασκίζει νά ίκανοποιήσει τή φιλοδοξία του «έκλεκτου» του καί νά τόν ένθρονίσει σέ περίοπτη Μητρόπολη.

Θά ύπογραμμίσουμε, ως ύπόμνηση προς τούς άναγνώστες μας, τήν Ίεροκανονική δέσμευση, πού, παλαιότερα, τήν είχαμε, διά μακρών, άναλύσει.

Ό Θεόκλητος Κουμαριανός τό 2005 υπέβαλε τήν παραίτησή του άπό τή θέση του Μητροπολίτη, μέ τό αίτιολογικό, ότι είχε προβεί σέ λαθεμένη είσήγηση προς τόν Άρχιεπίσκοπο καί τόν είχε έκθέσει. Ό κ. Χριστόδουλος είσηγήθηκε στη Διαρκή Ίερά Σύνοδο τήν άποδοχή της. Μέ τήν πράξη του αύτή έκανε δεκτά δυό πράγματα. Τό πρώτο: Ότι ό Θεόκλητος Κουμαριανός, για λόγους, πού δέν έπισημάνθηκαν καί δέν κρίθηκαν, έκανε άστοχη είσήγηση καί έξέθεσε τόν πρόεδρο τής Διαρκούς Ίεράς Συνόδου καί τής Συνόδου τής Ίεραρχίας. Καί τό δεύτερο: Ότι ό κ. Χριστόδουλος, ένοχλημένος

καί έκτεθειμένος στην κοινή γνώμη, έκρινε, ως προσωπική του προσβολή, τήν άστοχία του Κουμαριανού καί, προτείνοντας τήν άποδοχή τής παραίτησής του, στόχευε στην τιμωρία του ένόχου καί στη δική του έξιλέωση. Βέβαια, ή άληθινή αίτία τής παραίτησης ήταν άλλη. Η άδυναμία του νά παραμείνει στό θρόνο τής Μητρόπολης Θεσσαλιώτιδος, μετά τά γεγονότα, πού ξεσήκωσαν σέ βάρος του καί τίς πέτρες ακόμα τής Καρδίτσας.

Η Σύνοδος συμφώνησε όμόφωνα, μέ τήν προεδρική είσήγηση. Καί άποδέχτηκε τήν παραίτηση, δίχως τήν παραμικρή άντίρρηση καί δίχως μειοψηφία. Άπό κει καί πέρα, ό παραιτημένος Έπίσκοπος στερήθηκε όλες τίς διοικητικές του άρμοδιότητες. Άποσύρθηκε στη σιωπή καί στην άπραξία. Χωρίς νά έχει τό δικαίωμα νά επιδιώξει νέα έκλογή. Υποχρεωμένος νά μένει καί νά διακινείται, «διά βίου», ως «πρώην». Η τυχόν επιδίωξη επανεκλογής του είτε είσαχθει άπό τόν Χριστόδουλο, είτε δρομολογηθει άπό τόν ίδιο-θά άποτελει πράξη άντικανονική καί έπιλήψιμη. Δέν ύπάρχει περίπτωση νά συζητηθει. Η Σύνοδος είναι υποχρεωμένη νά τήν άπορρίψει, άμεσα, στό κάλαθο τών άχρήστων.

Τό περίεργο καί άπαράδεκτο είναι ότι, ό Άρχιεπίσκοπος καί ό Κουμαριανός, γράφοντας στα παλιά τους ύποδήματα τίς διατάξεις τών σεπτών Ίερών Κανόνων, κατάστρωσαν, άνενδοίαστα, σχέδια επαναφοράς του στην ένεργό ύπηρεσία καί άνάδειξης του σέ Μητροπολίτη κεντρικής καί «πλούσιας»(!!!) Μητροπολιτικής έπαρχίας

Άντικανονικό, άπαράδεκτο καί έπι-

λήψιμο και τό δεύτερο σκέλος τῆς ἐπίμονης ἀρχιεπισκοπικῆς ἐπιδίωξης. Ὑπερκορεσμένο τό ταμπλώ τῶν ἀνεργῶν καί περιφερόμενων Ἐπισκόπων στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, δέν ἐπιδέχεται περαιτέρω φόρτωμα. Καί ὁ Χριστόδουλος ὄνειρεύεται, νά προωθήσει ὀλόκληρο τόν ἐσμό τῆς καμαρίλας του σέ Μητροπολιτικούς καί Ἐπισκοπικούς θρόνους, ὥστε νά διατηρεῖ καί μετά θάνατο, τήν πλειοψηφία καί νά ρυθμίζει, διά τοῦ λόγου καί διά τῆς ψήφου τῶν εὐνοουμένων του τίς αὐριανές καί τίς μεθουριανές ἐκκλησιαστικές ἐξελίξεις.

Ἄν ἀνοίξετε τά Ἐκκλησιαστικά Δίπτυχα, τό ἡμερολόγιο, στό ὁποῖο ἀποτυπώνεται ἡ διοικητική διάρθρωση τῆς Ἐκκλησίας μας, θά ἐντυπωσιαστεῖτε καί θά φρίξετε, μετρώντας τόν ἀριθμό τῶν τιτουλάρων Μητροπολιτῶν καί Ἐπισκόπων καί τῶν Βοηθῶν Ἐπισκόπων, πού βρίσκονται, τούτη τήν ὥρα, ἐνταγμένοι-τυπικά μόνο-στό διοικητικό ἢ στό ποιμαντικό σχῆμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Στό χῶρο τοῦ Λεκανοπεδίου καί στά Νεκροταφεῖα τῆς πυκνοκατοικημένης αὐτῆς περιοχῆς κυκλοφοροῦν τέσσερις τιτουλάριοι Μητροπολίτες, ἕξι βοηθοί Ἐπίσκοποι, τρεῖς τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι μιά ὀλόκληρη ἀρμάθα ἀρχιερέων, πού φέρονται ὅτι ἀνήκουν στή δύναμη τῶν Πατριαρχείων, ἀλλά, μονίμως, ἐγκαταβιοῦν στήν ἐλληνική πρωτεύουσα καί ἐμπλουτίζουν-ὡς ἄφωνοι κομπάρσοι-τό μιτροφόρο διάκοσμο τῶν μεγάλων πανηγύρεων ἢ, ὡς τελετουργοί, τήν πένθιμη διεξαγωγή τῶν Νεκροταφιακῶν ἱεροτελεστιῶν.

Ὁ συνολικός ἀριθμός αὐτῶν τῶν ξέ

μπαρκῶν καί περιφερόμενων Ἀρχιερέων πρέπει νά ξεπερνάει τούς εἴκοσι. Λόχος ὀλόκληρος. Μέ δεδομένο, ὅτι οἱ Κανονικοί, Ἐπαρχιοῦχοι Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι, συνολικά, ὀγδόντα, ὁ ἀριθμός τους ἐπαυξάνεται κατά ἕνα τέταρτο, μέ τήν παρουσία καί τήν μετοχή στίς ἱεροπραξίες τῶν τιτουλάρων καί τῶν βοηθῶν Ἐπισκόπων. Καί σά νά μὴν ἐπαρκεῖ αὐτός ὁ ἀτέλειωτος συρφετός, μεθοδεύει ὁ Χριστόδουλος τήν ἀνάδειξη καί ἄλλων ἕξι τιτουλάρων καί ἀργόσχολων Ἐπισκόπων, γιά νά ἐνισχύσει τήν παρέλαση τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγεμόνων, πού δέν εἰσφέρουν τίποτε ἄλλο, παρά μόνο τήν ἐπίδειξη τῆς χρυσοκέντητης μίτρας τους καί τῆς ἀπειλητικῆς δεσποτικῆς ράβδου τους.

Ἡ διανομή-ἐν ὄψει θανάτου-στούς «ἡμέτερους», καί, συγκεκριμένα, στά «κραγμένα» πρόσωπα τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς καμαρίλας, τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος καί ἡ κληροδοσία τῶν λογικῶν προβάτων μιᾶς ὀλόκληρης Μητροπολιτικῆς ἐπαρχίας, ἀποτελεῖ πράξη ἀπροκάλυπτης διαστροφῆς τοῦ γράμματος καί τοῦ πνεύματος τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί προκλητικῆς κατάχρησης τοῦ ἐπισκοπικοῦ ὑπουργήματος.

Ἄν ὁ Χριστόδουλος διέθετε ἀμύθητη προσωπική περιουσία-πού ὡς Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας δέν ἔχει τό δικαίωμα νά ἀποκτήσει-θά μπορούσε, κάνοντας χρήση τῶν διατάξεων τοῦ κοσμικοῦ Δικαίου, νά τήν ἀφήσει, ὡς κληρονομιά, στόν ὁποιοδήποτε ἢ νά τήν μοιράσει σέ ὅσους κρίνει ἀξιαγάπητους καί σέ ὅσους χρωστάει ἀνταπόδοση. Οἱ Μητροπολιτικές ἐπαρχίες, ὁ

Ἡ Μεγάλη Ἀποστολή.

Ἡ Εὐρώπη καί ὅλος ὁ «χριστιανικός» κόσμος τῆς Δύσεως, θρησκευτικά ἀποχρωματισμένος καί σέ κατάσταση δημογραφικοῦ μαρασμοῦ, ἀναγκάζεται, γιά νά ἐπιβιώσει βιολογικά, νά δέχεται πλήθη οικονομικῶν μεταναστῶν, ρακενδύτων, πλὴν ὅμως νέων καί σφριγηλῶν. Νά τοὺς παραχωρεῖ θέσεις ἐργασίας καί νά τοὺς πωλεῖ ἰδιοκτησίες, τίς ὅποιες δέν ἐπαρκεῖ πιά νά διαχειρισθεῖ ὁ ἴδιος, γιά νά κάνουν δουλειές, πού αὐτός δέν κάνει. Αὐτοί, φυσικά, ριζώνουν καί προοδεύουν. Ὁ «χριστιανικός» κόσμος, παρά τή φαινομενική αὐτάρεσκη ἀνεμελιά του καί τήν ἔπαρση γιά τό πολιτισμικό κεκτημένο

του, ἐνδόμυχα νιώθει ἀνασφάλεια. Βλέπει «τυφῶνες» ξένων πολιτισμῶν νά σαρώνουν ὅτι αὐτός ἐπὶ αἰῶνες ἔχτιζε. Τεμένη καί παγόδες πολλαπλασιάζονται στό χῶρο του, ἐνῶ χριστιανικοὶ ναοὶ διατίθενται ὡς κτίρια πρὸς ἀξιοποίηση. Φοβάται ἀκόμα καί γιά τή συνέχεια τῆς ὑπάρξεώς του σέ βάθος χρόνου. Σέ ἀκραῖες δέ περιπτώσεις δέχεται καί ἄμεσες ἀπειλές. Γάλλος ἱμάμης εἶχε πρὸ ἐτῶν προβλέψει μέ ἔπαρση: «θὰ κατατροπώσουμε τοὺς Χριστιανούς τῆς Εὐρώπης μέ ὅπλο-στάσιο τίς μητρες τῶν γυναικῶν μας».

Γιά τὰ πιό πάνω «ἀκραῖα καιρικά φαινόμενα» ἡ Δύση δέν εἶναι ἄμοιρη εὐθυνῶν. Τά

μως, δέν ἀποτελοῦν προσωπική του περιουσία. Καί δέν κληροδοτοῦνται μέ χαριστική πράξη ἢ μέ διαθήκη.

Στίς ἀγροτικές περιοχές ὁ πατέρας μοιράζει τήν περιουσία του στά παιδιά του. Καί δικαιοῦνται νά ἀφήσει στόν ἕνα σαράντα γελάδια καί στόν ἄλλο ἕκατό γίδια. Κανένας δέν θά τόν ψέξει καί κανένας δέν θά ἀμφισβητήσει τό δικαίωμά του.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δέν ποιμαίνει ἄλογα ζῶα, γελάδια ἢ γίδια. Ἐχει μπροστά του καί γύρω του τά λογικά πλάσματα τοῦ Θεοῦ. Τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς προικισμένους μέ τήν εὐχέρεια τῆς κρίσης καί μέ τό δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας καί ὑπεύθυνης ἐπιλογῆς. Δέν ἔχει κανένα δικαίωμα νά τοὺς καταπιέξει. Νά ἐξουθενῶναι τή νοημοσύνη τους καί τήν ἐλευθερία τους. Καί νά τοὺς

κληροδοτεῖ, ὡς ζωϊκό κοπάδι, μέ διαθήκη ἢ μέ πλαστές πράξεις δῆθεν γονικῆς παροχῆς, στόν Θεόκλητο Κουμαριανό καί στοὺς ἔξι «λεβέντες» του.

Ἡ Ἐκκλησία, μέ σοφὴ κρίση καί διατάξεις, πού δέν ἐπιδέχονται πλαστογραφίες, τροπολογίες καί πονηρές ἀλχημεῖτες, ὀρίζει πῶς γίνεται ἡ διαδοχὴ τῶν Ποιμένων. Πῶς ψηφίζεται ἡ ἀνύψωση μιᾶς ἱερατικῆς προσωπικότητας στήν περιωπὴ τοῦ Μητροπολίτη. Πῶς ἀναλαμβάνει ὁ νέος Ἐπίσκοπος τὴ διαποίμανση μιᾶς Μητρόπολης πού χηρεύει. Καί πῶς χαλκεύεται ὁ δεσμός τῆς ἐνότητος καί τῆς ἀγάπης πνευματικοῦ ποιμένα καί λαοῦ στό πλαίσιο τῆς καθεμιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

προκάλεσε με τό πνευματικό κενό, πού ἄφησε, ὅταν παραχάραξε τήν Πίστη καί πολεμοῦσε τήν Ἐκκλησία, στήν Ὅποια ἐπέρριψε τίς δικές της εὐθύνες γιά τήν ὕβρη κατά τῆς ἀνθρωπότητας καί τά ἐγκλήματα, πού ἡ ἴδια διέπραξε ἐν ὀνόματι, τάχα, τῆς ἀνωτερότητας τῆς δυτικῆς κουλτούρας! «Ἐσπειρε ἀνέμους, θερίζει θύελλες». Πρὶν ἀπό 50 χρόνια ὁ μακαριστός Σέρβος σοφός ἱερομονάχος π. Ἰουστίνος Πόποβιτς εἶχε γράψει τά ἐξῆς προφητικά: «*Τό οἰκοδόμημα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, οἰκοδομηθέν χωρὶς τόν Χριστόν, κατ' ἀνάγκην θά καταρρεῦσῃ καί μάλιστα πολύ συντόμως... Δέκα ὀλοκλήρους αἰῶνας ἀνεγείρετο ὁ εὐρωπαϊκός πύργος τῆς Βαβέλ, καί ἡμεῖς ἤξιώθημεν τοῦ τραγικοῦ ὁράματος: Ἴδού, ἀνηγέρθη πελώριον μηδέν!*» («*Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί ὁ Οἰκουμενισμός*», ἔκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, 1974). Αὐτό τό «πελώριο μηδέν» τῆς δήθεν χριστιανικῆς Εὐρώπης καί ὅλου τοῦ δυτικοῦ κόσμου, εἶναι τελικά τό διακύβευμα, γιά τό ὅποιο χύνουμε δάκρυα καί βγάζουμε πύρινοους λόγους σέ δυναμικές συγκεντρώσεις. Μάταια, ὅμως: ἡ πορεία τῆς παρακμῆς εἶναι μὴ ἀναστρέψιμη. Ἡ γερασμένη Δύση, πού ἀποχριστιανίζεται ραγδαία, δέν ἔχει τό σθένος νά ἀνασυνταχθεῖ καί νά ἀντισταθεῖ.

Καί ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τί λόγο ἔχει; Φαίνεται ὅτι δέν ὑπάρχει γι' Αὐτήν ἄλλη, ἐναλλακτική, λύση, ἀπό τό νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τά βαριδία τοῦ «εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ» καί νά πάψει νά ἐπαίρεται ὅτι ἀποτελεῖ δομικό του στοιχεῖο. Νά συναισθανθεῖ ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Θεός ὅλου τοῦ κόσμου. Ξαναβρίσκοντας τόν ἑαυτό Της νά ξαναγίνει ταπεινή καί ἱεραποστολική. «*Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη*» (Ματθ. κη' 19), παραγγέλλει ὁ Κύριος. Προσφέρετε τό λόγο τοῦ Χριστοῦ στό συνάνθρωπό σας, τόν ἐγγύς ἢ τόν μακρὰν, ὁμοεθνή ἢ ἀλλοεθνή, ἀνεξάρτητα ἀπό ἐθνική συνείδηση, γλώσσα, νοοτροπία. Τό θάψιμο τῆς Ἀλήθειας, κατά τήν παραβολή τῶν ταλάντων, ἢ μὴ κοινοποίησή

της, ἀπό φόβο μήπως ἀλλοιωθεῖ καί ζητηθοῦν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ εὐθύνες, ἔχει ἀποσπάσει τελεσιδικία τήν ἀποδοκιμασία τοῦ Θεοῦ. Ἡ συγκυρία, ὅπως διαμορφώνεται, εἶναι, ἴσως, ἡ τελευταία ἐλπίδα γιά τήν Ἐκκλησία νά δώσει στόν ἀνεμμάτιστο καί ἐχθρικό πρὸς τόν Χριστό κόσμο αὐθεντική τῆ μαρτυρία τοῦ Εὐαγγελίου.

Τό ἐγχείρημα δύσκολο γιά τήν παγιωμένη νοοτροπία τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν τῆς Εὐρώπης, πού ἀναπολώντας παλιά μεγαλεῖα, σάν γηραιές ἀρχόντισσες, ἐρίζουν γιά πρωτεία, ἱστορικά προνόμια καί δικαιοδοσίες. Ἡ χαλύνωση, μέσα στή αἴγλη λαμπρῶν παρελθόντων, δέν δίνει ἐλπίδες γιά ἀφύπνηση. Εἶθε, ἡ χλευή καί ἡ ἐχθρότητα, στήν ὁποία ἀναπόφευκτα ἡ Ἐκκλησία ὀδηγεῖται, νά πυροδοτήσῃ τήν ἐξοδὸ Της ἀπὸ τήν ἄμυνα γιά τήν προάσπιση κεκτημένων, πρὸς μιά ἐλπιδοφόρο ἐξοδὸ πρὸς τοὺς λαούς. Νά μὴ περιμένει νά ἔρθουν κοντά Της ἔκθαμβοι. Πολλές φορές ἔζησε μέσα στήν ἐχθρότητα, καί ἐπέζησε, καί ἀγλαίστηκε μέ νέφος ἁγίων καί μαρτύρων, πού Τὴν καταξίωσαν ὡς τό μόνο φερέγγυο κήρυκα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Μέσα στους διωγμούς, μεγαλοῦργησε. Πιστὴ στή Μεγάλῃ Της Ἀποστολῇ, ζύμωσε τόν κόσμο. Μεγαλεῖο γιά τήν Ἐκκλησία δέν εἶναι οἱ φανταχτερές τελετές, τά λαμπρά μέγαλα, οἱ καθεδρικοὶ Ναοί, ἡ οικονομικὴ εὐρωστία, οὔτε ἡ κρατικὴ συνοδοιπορία. Εἶναι ὁ εὐαγγελισμὸς τῶν «ἐθνῶν». Κάτι, πού ξεχνιέται καί μαραίνεται μέσα στόν ναρκισσισμό γιά τήν κατοχή, δήθεν, καί περιφρούρηση τῆς ὀρθῆς πίστεως, ἢ στήν ἀσφάλεια τῆς ἀγαστῆς συμπορεύσεως μέ τίς «χριστιανικές» ἐξουσίες.

Ἡ Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι πρόνομιο καμιάς τάξεως καί κανενὸς ἔθνους. Ἀνήκει σ' ὅλο τόν κόσμο. Σέ ὅσους Τὴν ἀγαποῦν, ἀλλά καί σ' ἐκείνους, πού Τὴν μισοῦν καί τὴν πολεμοῦν. Στήν Ὁρθοδοξία, κάθε ἄνθρωπος καί κάθε λαὸς μπορεῖ νά βρεῖ τὸν ἑαυτό του καί νά Τὴ βιώσει σύμφωνα μέ

τις καταβολές του. (Η μίμηση πνευματικῶν ὑποδειγμάτων μεταξύ Ὁρθοδόξων λαῶν ἢ προσώπων εἶναι εὐκταία καὶ ἀναπόφευκτη, ὄχι, ὅμως, δεσμευτική). Προσπερνώντας τις διαφοροποιήσεις, μέ τις ὁποῖες ἐμφανίστηκε ἡ Ἐκκλησία μέσα στους λαούς κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνες καὶ τις διαφορές στήν πνευματική ζωή, πού ὑπάρχουν σήμερα μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν, ἐρχόμαστε σ' ἓνα σύγχρονο προβληματισμό. Ὁ Ὁρθόδοξος ἀφρικανός Ἐπίσκοπος Μπουκόβας (Τανζανία) Ἰερώνυμος γράφει: «Χρειαζέται ἡ συνάντηση τῆς Ὁρθόδοξης θεολογικῆς σκέψης μέ τήν ἀφρικανική κοινωνικο-ψυχολογικο-θρησκευτική σύνθεση» (Περ. Ἐξωτ. Ἱεραποστολή, Θεσσαλονίκη, τ. 194, σελ. 25). Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀφρικανοί, δηλαδή, (καί κάθε λαός σ' ὁποιοδήποτε μέρος τῆς γῆς), πρέπει νά ἀναπτύξουν τις δικές τους ὀρθόδοξες παραδόσεις. Ἄν τοὺς πλησιάσουμε προβάλλοντας τις δικές μας, σά μοναδικές σέ γνησιότητα καὶ ἀνωτερότητα, χάσαμε τό παιχνίδι. Θά τις θαυμάσουν, ἀλλά θά εἶναι γι' αὐτούς κάτι ξένο. Ὁ πρῶτος ζῆλος καὶ θαυμασμός γρήγορα θά ἐξανεμιστοῦν.

Κάτι ἀκόμα, πού δημιουργεῖ ἀγκυλωτικές ἀναστολές, εἶναι ἡ συμπόρευση Κράτους καὶ Ἐκκλησίας, στά ἔθνη ὅπου ἡ Ὁρθόδοξια ἐγινε τό κυρίαρχο θρήσκευμα τοῦ λαοῦ. Ἀπό αὐτή τή συμπόρευση, στό μέτρο πού ἦταν ἐντιμη καὶ γνήσια, ἡ κοινωνία ὠφελήθηκε. Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, ἀναλώθηκε στίς σχέσεις Της μέ τό Κράτος, κατὰ κανόνα κίβδηλες καί συχνά ἀνταγωνιστικές στή νομή τῆς ἐξουσίας. Δέν ἄργησε ἡ συμπόρευση νά γίνει ἀλληλεξάρτηση: ἡ Ἐκκλησία νιώθει ἀνασφάλεια χωρίς τήν κρατική στήριξη καὶ τό κράτος τρέμει στή σκέψη ὅτι μπορεῖ νά χάσει λαϊκά ἐρείσματα, ἄν δέ φανεῖ ἀλληλέγγυο πρὸς τήν Ἐκκλησία. Μέσα στή φενάκη αὐτῆς τῆς συμπορεύσεως, ἡ Ἐκκλησία μαραίνεται. Χωρίς ζῆλο γιά ἱεραποστολή, ἐσωτερική ἢ ἐξωτερική, ἐκδαπανᾶται προασπίζοντας ἱστορικά, δῆθεν, προνόμια γιά εἰδική μετα-

χείριση, προβάλλοντας κατὰ κόρον τήν προσφορά Της στό ἔθνος καὶ στόν πολιτισμό του. Τό Κράτος, ἐξ ἄλλου, δέν ἐνδιαφέρεται γιά τή Μεγάλη Ἀποστολή καθαυτή. Νοιάζεται στό μέν ἐσωτερικό νά ἔχει τή μεγαλύτερη δυνατή διείσδυση στό λαό, στό δέ ἐξωτερικό νά διευρύνει τόν κύκλο ἐπιρροῆς του στή διεθνή σκηνή. Καί ἡ Ἐκκλησία πληρώνει τό τίμημα. Ὅσοι στό ἐσωτερικό ἔχουν προβλήματα μέ τοὺς διαχειριστές τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, Τήν βλέπουν μέ ἐχθρότητα θεωρώντας Τήν ὄργανό τους. Στό δέ ἐξωτερικό, οἱ πλείστοι Τήν θεωροῦν ἐθνική ὑπόθεση ἀλλοεθνῶν μεταναστῶν ἢ πρακτόρων μέ εἰδική ἀποστολή. Τή δέ τυχόν προσχώρησή τους σ' Αὐτήν, τή βλέπουν σάν ἀλλοτρίωση τῆς ἐθνικῆς τους ταυτότητας.

Ἡ Μεγάλη Ἀποστολή θέτει τοὺς ὅρους τῆς. Θέλει θυσιαστική ἀπάρνηση πολλῶν «αὐτονόητων» δεδομένων, προκειμένου νά προσεγγίσεις τόν «ἄλλο». «Τοῖς πᾶσι γέγονα τά πάντα, ἵνα πάντως τινάς σώσω» (Α' Κορ. θ' 22) ἦταν τό φρόνημα ἐνός Μεγάλου Ἀποστόλου, τοῦ Παύλου.

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλών Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X